

Bibliotheca. A MKSzemle 1937. évi 178. lapján felvetett kérdéshez. A *Bibliotheca* egy csonka kötete megvan a Széchényi-Könyvtár Hírlaptárában. Címe: Az 1795-diki *Magyar Merkurhoz tartozó Bibliotheca*. Ki-adta PÁNTZÉL DANIEL. Megvan: 1—8, 13—24, 29—32, 41—48, 59—82, 81—96 (a 81, 82 lapszám téves számozás folytán kétszer szerepel), 145 (téves kötés folytán a 88 és 89 között). A Hírlaptár azon az alapon, hogy a 88—89. lap közé egy 145-ös lapszámú levél van bekötve, a kötetet 145 laposnak tételezi föl, de nem lehetetlen, hogy ez a 145-ös oldal oldal más újságból került a *Bibliothecába*. Hol található a *Bibliothecának* teljesebb példánya? TR. Z.

A 18. századbeli magyarnyelvű nyomtatványok mint nyelvjárástörténeti emlékek. A lenézett 18. századbeli nyomtatványok nemcsak stilisztikai szempontból érdemlik meg a nyelvészek figyelmét, hanem szövegeik hangtana szempontjából is. Ajánlatos volna hangtani szempontból vizsgálat tárgyává tenni az erdélyi, debreceni és dunántúli nyomtatványokat, hogy mennyiben térnek el egymástól, és mi az, ami nyelvjárástörténeti szempontból figyelemreméltó bennük. Ez alkalommal egy 18. századbeli nyomtatványra hívom fel a figyelmet, amely dunántúli nyelvjárási emlék. Címe: *Szomorú Kérdés, Melyre Cseh-Országban Vitézül El-Eset... Cziráki József... Anniversarium béli Szomorú Exequiajnak alkalmaságával... lelki vigasztalással felelt... Simonyi Josef. Kenyeri és Ostfi-Aszszonyfai plebánus, Pápczi administrator. Nyomtatott Sopronban, Rennauer Filep János által.* — Ez a 30 oldalas, negyedrétt alakú nyomtatvány a rábaközi nyelvjárásnak közel kétszáz esztendő emlék, mert ezt a prédikációt Simonyi 1743-ban mondotta el. E nyelvjárási emlék részletes hangtani leírása nyelvészeti folyóiratba való, itt csak röviden hívjuk fel rá a figyelmet s néhány szóalakat közlünk mutatón: *ágoz-zatok, áldotik, álloni, áltolom, árodási, árvoóság, drágo, nyájos, lát-hotnád, halálbon, magábon, bocsáttoni, firfiak, röttenetes, szentöl, tanét, fordét, szorét, burét, keserét, stb.* TRÓCSÁNYI ZOLTÁN.

Régi papirosfajták. Régi magyar könyvek meghatározásakor a könyvtáros sokszor találkozik teljesen azonos, de különböző papirosra nyomtatott példányokkal. A papiros különbözőségét észreveszi, de a papirost nem tudja régi nevén nevezni. A régi időkben használatos papiros-fajták nevének ismeretéhez szolgáljon adalékul a következő, 1806-ból való hirdetés. A hosszú *ő, ű* e korban használatos jele (az *o, u* felett két pont s közötté vessző) nyomdatechnikai okokból, valamint a *f* helyett a mai *ő, ű* és *s* betűket írjuk.

A hirdetés szövege a következő: